Lek och dansa!

Lek och dansa, lillebarn i solen
hemma på din faders gård,
lustigt randig lyser kjolen
med sin lingonröda bård,
förklät fladdrar käckt i vinden,
sommarn stormar genom grinden,
dansar liksom du i vinden
lätt på späda tår.

Du är sommarn, du är solen och ljuset,
du är vindens andedräkt,
när du hvirflar kring i gruset,
yrt och otörskräckt,
skakar apeln sina bleka
blommor i ditt blonda hår,
du ska dansa, du ska leka,
lika rundhändt lifvet smeka
alla somrar som i år.

Karl Joh. Rådström.

EN KORT BETRAKTELSE.

Länge har man beklagat sig öfver lifvets korthet. Nu börjar man också klaga på att kjolen är för kort.

I Virginia — hvarifrån våra första familjer härstamma — har man till och med ansett det behöfligt, för att "skydda männen från de moderna fasonernas (ej fasornas, käre lille tryckfelsnisse!) fördärfliga inflytande", väcka en motion i legislaturen om förbud för fruntimmer där i staten att ha kortare kjolar än fyra tum från marken. Icke häller får det, enligt samma motion, fattas mera än tre tum i öfre ändan.

Detta är fullkomligt i enlighet med amerikanska principer och frihetsbegrepp. Inte nu egentligen hvad beträffar fruntimrens kjolar utan fastmera den metoden, att, när det är något man tycker om, genast laga att det kommer till stånd en statslag som förbjuder det. Så har det visst alltid varit, och om man ville snoka igenom alla statslagar, skulle man säkerligen till sin mer eller mindre stora förvåning finna att det inte är mycket som man — eller kvinna — har lof till i denna fria republik. Men ingen har ännu försökt sig på det Herkules-arbetet att taga reda på detta. Och hvartill skulle det för öfrigt gagna? Man får i vanliga fall vetskap om en lag, när man blir bötfälld för öfverträdelse däraf. Det är inte mera än rätt att man betalar litet för hvad man får lära. Har man godt om pengar och inte är för snål med dem kan man få saken ända till högsta domstolen och då slår det sällan fel att icke den ifrågavarande lagen befinnes vara stridande mot konstitutionen. Och därmed har den mistat gadden. Det hjälper dock föga för mera än tillfället, ty vid nästa legislatur är det alltid någon framme med en ny af samma slag eller ännu strängare. Våra legislatorer vakta ständigt på tillfällen, ty det finns numera ej särdeles godt om missförhållanden att befria i lag — det vill säga icke många som det ej redan är stadgadt straff för. Det är endast därigenom att de flästa af dessa lagar tillämpas, utom då de händelsevis anträffas, dammiga och mögliga i lagluntorna, som medborgerliga rättigheter kunna någorlunda åtnjutas af andra än dem som bo vid gränsen till en annan stat med helt andra lagar och kunna behändigt undvika dem genom att hastigt förflytta sig på den ena eller andra sidan samma gräns, allt efter omständigheternas kraf och juridiskt behof. Eller kanske ännu bättre intaga en säker ståndpunkt med ett ben i hvar stat — där topografien det tillåter.

Hur det kommer att gå med lagförslaget i Virginias legislatur om reglering af fruntimrens lif och kjolar, kan man inte så noga veta. Men tokigare lagförslag ha blifvit antagna både där och i andra stater. För öfrigt är det inte första gången, som våra lagstiftare varit ihop med fruntimmerskläder. Vissa af dem synas med förkärlek hänga efter kjoltyg. Åtskilliga gånger har det i de olika statslegislaturerna framkommit förslag med bestämmelser för den kvinliga dräkten, och sådana ha äfven blifvit antagna. Huruvida de varit fullt konstitutionsenliga eller ej, har visst inte blifvit nöjaktigt utrönt, men säkert är att de alltid varit stridande mot modelagarne. Och då kan man tänka sig hur det gått.

Modets lagar och bestämmelser öfvergå all mänsklig lag och förordning — och äfven stundom moralens bud, påstås det.

Men man kan ju ändå roa sig med att lagstifta däremot. Det skadar ingen och det roar en och annan. Det visar också att man är vaken och följer med uppmärksamt händelsernas gång, samtidigt som man gör skäl för sitt traktamente.

Jag vill visst inte påstå att jag alldeles ogillar den inskränkning i friheten som det nyssnämnda lagförslaget afser. Det finns fruntimmer som borde vara i lag strängeligen förbjudna att visa sig i så korta kjolar, som nu äro moderna. Men det finns återigen andra, i fråga om hvilka en viss personlig frihet borde få göra sig gällande... Ja, det är rysligt svårt att vara rättvis i lagstiftningen och jag kan förstå hur maktpåliggande en legislators kall är. Han borde ha högre lön.

Med stigande häpnad och dito farhågor har den sedesamme någon tid iakttagit tendensen till en högre lyftning hos det som är föremål för legislatureas i Virginia allvarliga betänkande. Man har undrat hvar det egentligen skulle sluta. Här i Chicago voro några för samhällets förbättring ifrande män och kvinnor starkt betänkta på att rådgöra om lämpliga åtgärder så att kjolens underkant ej till sist skulle möta den öfre på halfva vägen. Man tyckte det redan hade gått för långt. Men så kom någon hit från New York och talade om att det här i sta'n inte var på långt nära så som där. Den fashionabla kjolen i New York räckte bara till knäna. Den som skulle föreställa modern här i Chicago var rent af urmodern och stötte mera på pryderi än prydnad. Då blefvo vi lugna. Det skulle sannolikt dröja ännu någon tid innan New York-fasonerna kommo hit. Det brukar så vara. Man finge i alla fall tid att bereda sig och vänja sig och behöfde ej befara att bli chockerad genom en alltför plötslig uppenbarelse.

Af allt lagstiftnings- och reformarbete, som det manliga allvaret sysselsätter sig med — och därigenom uppväcker kvinnlig munterhet — torde intet vara mera gagnlöst än det som sysselsätter sig med den kvinliga toaletten. Ej häller kan den stränge moralpredikanten befatta sig med någonting mera fäfängt än den kvinliga fäfängan.

Inte ens skämt och gyckel göra någon verkan.

På grund af sina beståndande egenskaper kallas det också "det evigt kvinliga".

Och det skall man låta vara i fred. Det vill säga, förstås, att man ej skall söka förhindra det på något sätt.

För öfrigt vänjer man sig vid allting och äfven vid detta. Hvad man kallar anständighet synes egentligen vara blott en tidsfråga. För några år sedan skulle troligen det fruntimmer ha blifvit arresteradt som vågat visa sig "propert klädd" enligt nuvarande föreställningssätt. Med all säkerhet skulle hon ha ansetts oanständig. Så ock skall hvad de mera moraliska nu kritisera måhända om några år betraktas som "ingenting alls".

Jag har märkt att några af mina äldre manliga bekanta äro synnerligen försiktiga om sin hälsa och tyckas ifrigt eftersträfva ett långt lif. Den som lefver, får se.

Om korta kjolar skola anses mera omoraliska än långa, beror naturligtvis till en stor del, hur man ser saken — kanhända också något litet på hvad (stafvas inte det numera utan h ?) man ser. Dessutom äro de moraliska begreppen så högst olika.

En af våra forskningsresande omtalar hur han en gång i Persien, under det han botaniserade eller hvad han tog sig till, ofrivilligt öfverraskade några muhammedanska kvinnor som voro obeslöjade och hur dessa vid åsynen af den främmande karlen skyndade att i sedlighetens intresse skyla sina ansikten genom att kasta kjolen öfver hufvudet på sig. Därmed uppfylde de moralens och anständighetens alla kraf enligt muhammedanskt föreställningssätt.

Man erinras lifligt härom, när man ser en af våra fashionabelt klädda damer, med ansiktet doldt af pelsverk upp öfver ögonen och — modern kjol.

Men den senare företeelsen är inte oanständigare än den förra — när hvart och ett är på sin rätta plats.

Dessa reflexioner ha ej föranledts ensamt af motionen i Virginias legislatur — inte häller af någon som jag själf tagit — utan också af den omständigheten att det här i staden för närvarande pågår en storartad modeutställning.

I sammanhang med denna och för att på ett tydligt sätt åskådliggöra de senaste modeskapelserna, ges en kostympjes med det betecknande namnet: "Nothing to wear" (och med Lydia Lindgren i pjesen).

Ingenting kunde väl vara mera passande.

Men nu kan det vara nog sagdt om denna sak. Ämnet lämpar sig bäst för en kortfattad redogörelse. Det blir också lätt tråkigt i längden.

Det var för öfrigt bara meningen att visa, att de stackars fruntimren, hur de än bära sig åt, ändock inte kunna göra alla karlar till lags. (Jfr. den ofvannämnda ledamoten af Virginias legislatur!) Men kanske de inte häller mena det.

I alla händelser, må deras lif bli långt — hur det än går med kjolen!

Cornelius Corncob.

Franska hem under världskrigets dagar.

Några små interiörer. — Parisbref från Gustaf Hellström.

Lunchen var nära sitt slut. Där voro hvita rosor, melon, päron, röda vindrufvor, vinkällarens äldsta, dammiga flaskor, trestjärnig Hennessy och benedektin på bordet. Vi sutto öfver kaffet, cigarretten och likörerna. Det var en solig, varm septemberdag. Ute på gräsmattan lekte två små flickor med en kattunge och ett nystan segelgarn. Ett stycke ifrån dem låg en fyra, fem månaders baby och skrattade, med de små, runda kerubbenen sprattlande i luften.

Den svenska damen till höger om mig sade efter en lång tystnad:

— Jag är desillusionerad! Jag har nu varit i Paris i fjorton dagar, om ett par dagar reser jag tillbaka igen till Stockholm. Och jag har ingenting att berätta. Hvad skall jag svara på alla frågor, som komma att hagla öfver mig: "Nå, kriget?" Jag har ingenting sett! Jo, några sårade och stympade soldater på gatorna. Men inte häller de sågo ledsna ut. Tvärtom! De promenerade omkring stolta; de skrattade och skämtade och hade tapperhetsmedaljer på bröstet. Kaféterrasserna äro fullsatta som när jag var här för fem år sedan! Kvinnorna äro lika eleganta som då, männen till och med elegantare än förut. Och så många män man ser. Ja, jag är verkligen desillusionerad. Vi voro på Comédie Francaise i går kväll min man och jag. Fullproppat! Vi gingo härom dagen till Folies-Bergéres. Fullt hus! Det är fjorton teatrar som ännu spelar. Frågar man biljettagenterna hur affärerna gå, svara de: Utmärkt, madame. — Jag är desillusionerad!

— Så mycket bättre! Hvad väntade ni er?

— Hvad jag väntade mig? Allt möjligt! En alldeles särskild atmosfär! En underlig tyngd öfver lifvet. Men jag kände ingenting af allt detta. Och nu sitter jag här vid "krigslunch". Fullt på bordet. Frukt och vin och rosor!

I samma ögonblick började de grofva fästningskanonerna från Mont Lavérien att dåna.

Hon ryckte till.

— Hvad är det?

— De skjuta skarpt från fästningen där borta på andra sidan slätten. Det hålla de på med hvarje eftermiddag mellan klockan tre och fem.

— Det är inte tyskarna alltså. Apropå: hur långt äro de härifrån?

— Sex svenska mil!

— Sex svenska...?

— Hvarken mer eller mindre.

— Ni menar: jag sitter här sex svenska mil från tyskarna med frukt och vin och rosor framför mig på bordet? Men människorna här i huset tyckas inte bekymra sig ett jota om det.

Det slog mig plötsligt hvilket underligt hem jag lefvat i under månader. Jag har hotat att flytta när kötet varit för segt. Jag har svurit över förbannelse när jag ej funnit morgontofflorna på deras rätta plats. Jag har framstammat långa besvärjelseformler öfver de två småflickorna när deras lek blifvit alltför högljudd.

"Dessa människor tyckas ej bekymra sig mycket om kriget!" Nej, det förefaller så att döma af det yttre, där de nu promenera omkring i trädgården och smälta maten.

Och dock! Det finns ej en enda af detta dussin människor, af hvilka pensionatet i detta ögonblick består, som ej lidit och lider af kriget till en grad som de för ett år sedan skulle ha ansett outhärdlig. Och de lida i tysthet. Jag har ej hört någon af dem klaga. Sega och sammanbitna bära de alla de bördor och all den ångslan ett krig lastar på de skuldror som äro för svaga eller för gamla för ränseln. För åtskilliga af dem har kriget betydt ingenting annat än ruinen. Plötsligen och vid en ålder då man kan hoppas få skörda frukterna af ett långt lifs trägna arbete ha de stått där med två tomma händer. Alla planer för morgondagen grusade! Alla drömmar om barnens framtid bortblåsta! Ingen annan utväg än denna: att börja om på nytt, skapa sig en ny existens, i väntan på att en gång i tiden regeringen skall återgälda dem det fiendehänder förstört. En gång i tiden! Men hur länge till dess?

Där i korgstolarna i bortersta ändan af trädgården sitter en man med sin hustru. Han är närmare femtio, men väl bibehållen, smärt, fysiskt alert, till det yttre väl soignerad. Jaquettebyxorna äro välprässade, det vackra håret glänser af eau de quinine, benan går parisiskt långt ned i nacken. I juli i fjol var han ägare till en stor villa i en af de större städerna i norra Frankrike. Ett stycke från villan låg en fabrik med en fem, sex hundra arbetare. Den var hans. Nu arbetar samma man på en ammunitionsfabrik mellan 6 och 12 och half 2 och 7 för sju francs om dagen. Hans villa är jämnad med marken, hans fabrik har tagits i besittning af tyskarna, han vet att han aldrig skall återse den mera, därför att tyskarna komma att bränna staden när de en gång nödgas lämna den. Hans barn äro skingrade i alla väderstreck. Han kan ej längre underhålla dem. Barnhärtiga och bättre lottade anförvanter ha tagit hand om dem och hjälpa dem med deras studier. Den yngsta dottern har han ej sett eller hört af på ett år. Hon är i fiendehänder, hon måste af en eller annan anledning lämnas kvar då man nödgades fly. Jag har aldrig hört honom klaga. I sin egenskap af rojalist kan han då och då fälla några beska ord om republiken och det rådande politiska systemet. Men om förlusten af sina ägodelar nämner han aldrig ett ord. Hans hustru söker att glömma bort sig i romaner. Två gånger i veckan återvänder hon från lånbiblioteket med en hög flottiga luntor under armen. Jag har ej hört henne klaga öfver annat än hufvudvärk. Det är förlåtligt för en kvinna att då och då ha hufvudvärk, när ens hem är sköfladt, när ens lilla barn befinner sig i fiendehänder och man ej hört något om det under ett helt år...

Det finns två unga kvinnor här, i åldern mellan tjugu och trettio. Det var meningen att de en gång skulle bli släkt. Den yngre var förlofvad med den äldres bror. Han har stupat, han likasom den äldres make. Huset i den stad i norra Frankrike där de hade en affär är en grushög. De stannade kvar i det längsta och de lämnade sitt hem medan bomberna föllo genom taket. De hade ej ens tid att ta med sig några värdepapper. Nu ta de lektioner i maskinskrifning, stenografi och engelska. De hysa några svaga förhoppningar om en lysande bana som kontorister...

Nu går kökspigan förbi, släpande på en slaskhink. Första gången hon uppträdde på arenan gaf hon oss en chock. Någon i sällskapet yttrade något om oanständigheten att ha en sådan tjänare att öppna dörrarna för personer som kommo på visit. Hon kan ej vara mer än tjugu år. Men hennes rygg är redan böjd och hennes kropp utmärglad som en vinterkännandet af att en genomgripande reform är nödvändig i detta stycke.

Ärendets följande behandling torde mera komma att bestå i en detaljkritik, som allt efter olika ståndpunkter söker jämka och rätta på enskilda bestämmelser. Detta är redan vackert, att blifvande meningsutbyten vare sig utom eller inom lagstiftarnas krets med all säkerhet skola inskränka sig till dylika enskildheter, men icke röra sig om själfva hufvudgrunderna, som numera torde få anses erkända från alla sidor. Med den enighet i själfva hufvudsaken, som numera dess bättre torde få anses uppnådd, torde det icke vara svårt att i en nära framtid hinna fram till ett gifvet resultat, och då har den svenska lagstiftningen en ny och vacker triumf för humanitetens grundsatser att lägga till många föregående.

Svensk-amerikanarens hemkomst.

För sex år sedan hade Karl i Brogården tillsammans med nära andra ungdomar rest till Amerika för att där söka sin lycka. Det var nämligen Johan i Mattshult, som varit hemma från Amerika och hälsat på, och när han så reste tillbaka, hade han fått med sig en hel del, däribland en af dem var Karl i Brogården. De första åren hade ju allting gått bra för honom, han hade skrifvit och skickat pängar. Men så en dag fingo de hemma i Brogården läsa i en tidning, att Karl fallit ned från ett byggnadsarbete och skadat sig så illa att han afldit på ett sjukhus. En sorg och bedröfvelse hade det varit, när Karl reste, och värre blef det nu förstås. Så förgick någon tid.

Det stundade till jul. På Brogården rådde stor brådska, ty tillredningen till jul hade nu tagit sin början. Idsta dottern Anna stod just vid tvättbaljan och tvättade kläder, och mor Britta stod vid bordet och rörde till en småbrödsdeg. Men plötsligt blef hon stående med vidöppen mun och rände näfvarna till botten i degfatet, och så dråsa hon baklänges och ryckte degfatet öfver sig, så att hon blef alldeles nedsmord af den läckra degen, som skulle användas till bjudningar och kalas under julhelgen.

I dörren stod ju den för länge sedan hädangångne sonen Karl.

"God-dag, mor!" hälsade han.

"Men kära hjärtanes, är då du, Karl, eller ä du rent ute å spökar?"

"Inte ä de väl så farligt heller, mor lilla", mente han.

När nu mor Britta hämtat sig från den första förskräckelsen och kommit på benen igen å så fått klart för sig, att de inte va någon andeuppenbarelse, utan endast den verklige sonen, förde hon honom in i stora salen, och fick sedan på kaffepannan.

En stund därefter kom fader Lars in, och då han inte fann någon i köket och hörde prat inifrån salen, begaf han sig dit, men han hade inte väl hunnit inom dörren, förrän han först blef stående orörlig som en bildstod och vardt bleker i ansiktet som ett lärft. Sedan rusade han på dörren i den tanken, att det var rene den Onde som var ute och husera, och han vågade inte sakta farten förrän i slutet af byn, där han mötte ortens kyrkvärd, där han blef stående och gapa och kunde på en lång stund inte få fram ett ord.

Kyrkvärden undrade naturligtvis hvad som var på färde och frågade "hvad som va fatt mä fader Lars".

"Den vo-vo-vonne ä hemma i min döde sons skepnad å ha förlett bå käring å ongar, så de hålla sällskap me'n inne i sal'."

"Va-va-va säjer du; håller den vonne hus hos dej?"

"Jaa."

"Då ska vi veta bot för. Ja ska kila hem efter min gamla bössa så ska vi väl taga honom af daga. Ja följer me', så skjuter du."

Snart voro de båda gubbarna på väg till Brogården, fader Lars utrustad med kyrkvärdens gamla bössa och kyrkvärden själf med en yxa.

När de fått upp dörren blefvo de stående, darrande och häpna inför denna förmenta andesyn.

"Men ä då du, Karl?!!" nästan skrek fader Lars.

"Visst är då då."

"Men då sto ju i tidningen, att du hadde fare ner å slått ihjäl dåj för länge sen", invände kyrkvärden...

Nu berättade Karl hur han vid ett större bygnadsarbete fallit ned å skadat sej rätt illa, så att man ansåg allt hopp om tillfrisknande förloradt, å då va däraf då kom sej att denna falska tidningsnotis blifvit utgifven. Det förgick sedan en tid, men så en vacker dag fick hemlängtan makt öfver honom å så till slut barka då iväg, å däraf kom då sig att han nu befann sig här hemma.

"Här ska festas", sa fader Lars, "för nu har den förlorade sonen återkommit."

Då blef ett fästande å kalasande som räckte långt in på natten, å sedan hela jula ut.

14-åriga H. L.

Hemlängtan.

En episod från ett krigshärjadt land.

Genom ryssarnas infall hafva bortåt 80,000 rutäner från trakten omkring Tarnopol drifvits bort från hem och härd.

För deras behof har den habsburgska dubbelmonarkien uppfört ett storartadt läger vid Gmünd, där vi tillbragte en minnesrik dag. Såsom ingen annan af monarkiens stammar ha ruteneras lidit under ryssarnas omilda framfart. Man har därför sökt göra deras tillfälliga landsflykt till ett medel för upplysning. Att gifva dem ökade kunskaper och färdigheter, så att de, en gång åter hemma, skola kunna bereda sig en mera gifvande utkomst, högre lön för arbete, af vinna sin jord rikare skördar.

Ren, ljus och varm verkade flyktingarnas skola i Gmünd, som en öppen famn åt alla — och jag förvånade mig ingalunda öfver, att ett stort antal analfabeter, däribland somliga öfver femtio år, ha lärt sig läsa och skrifva.

— Det är den här, som gjutit sin anda i det hela, utbrast någon i vårt sällskap läggande sin hand på axeln på en liten smal man med vakna, vänliga, varma ögon. Hade vi inte haft hans kärlek och uppoffring att räna med, så hade vi aldrig kommit därhän.

Tyvärr kan jag inte i den beskrifning öfver lägret i Gmünd, som lämnades mig, återfinna ämnesläraren namn. Men jag beder att nu från fjärran land få betyga honom min beundran för hans vackra, sannt fosterländska gärning.

Några af flyktingarna hade snart igenkänt Alexander Kolessa, professor vid universitetet i Wien samt dessutom i Haus der Abgeordneten representant för kretsen omkring Tarnopol. Nyheten härom spred sig som en löpeld och man skockade sig omkring honom. Någon af de äldre männen förde ordet, och de andra stämde sorlande in. Det lät som en vemodig sång från steppen med stigande och fallande tongångar.

Prof. Kolessa åhörde dem och svarade. Men de ville ej släppa honom; de fattade hans hand för att kyssa, och han måste upphörligt tyckas om tillbaka. Hela tiden ljöd det utdragna sjungande talet, där orden da mono, da mono — hem, hem — sorlade som ett omkväde.

En jämmer är det, sade Kolessa djupt rörd. De längta bara hem, hem. Jag förklarar för dem att det inte går för sig, att striden ännu hotar deras trakter — och ändå vilja de hem till sitt.

— Men ni ha ju det så lugnt och bra här.

— Vi ha det så godt vi kunna önska oss, prisad vare kejsaren för hans vård om sina barn. Men vi äro inte hos oss. Vi äro borta. Ers nåd, för oss hem igen....

Och de ruteniska bönderna instämma: da mono, da mono.

En kvinna störtar fram och faller på knä. Hon gråter inte, kan inte gråta mera. Hon bara flämtar och borrar in naglarna i sina kinder. Ingen kan uppfatta hvad hon säger. Det är bara en ström af förvirrade ord. Hon faller i vanmakt och bäres bort.

Hon hade mistat sitt barn under flykten.

Vi skola bese verkstäderne, kyrkan och sjukhuset. Och på detta sätt komma vi ju aldrig ur fläcken. Vi söka slinka undan genom en baracksgata, där inga rutener synas till. Dock innan vi hunnit till gatans slut, äro vi åter inringade.

Deras klagan är så skärande, deras förtröstan till deras talman i riksrådet så orubbligt, att han inte förmår visa dem bort. Han stannar och den entoniga hemlängtanshymnen ljuder ånyo. Professor Kolessa upprepar hvad han sagt förut. Kriget rasar i deras bygd, och de måste gifva sig till tåls.

— Det finnes i alla fall många kvar hemma, invända de. Och man har skrifvit till oss, att på vissa trakter är det lugnt.

— Men man vet aldrig hvar krigslågan flammar upp på nytt. Regeringen kan ej taga på sitt ansvar att sända eder tillbaka redan nu. Lätet tålamod, kära vänner. En gång få vi återse den kära hembygden.

Någon gång i tiden har jag färdats i närheten af de trakter, som dessa stackars människor mäst lämna. Och jag kan inte draga mig till minnes att jag fann dem särskildt tilltalande. Men ändå längtade de dit med en våldsamhet, som var verkligt gripande, med en salgs deltagande hårdnackenhet, som inte tog skäl. Och då bilen suasde bort med mig från flyktingslägret i Gmünd, undrade jag, om emigranterna i Amerika och Australien känna det som dessa stackars rutener.

Mari Mihi.

Den mest smakliga bordsirap, ni någonsin smakat — och mycket billigt

Hos alla Specierihandlare

i 2, 5, 10 och 20 punds burkar

Döfva!!!

Hundratals personer här och i **gamla landet** åtnjuta **fullständig hörsel genom begagnandet** af mina **konstgjorda trumhinnor** och de **veta alla**, att om de icke **hade skrifvit** till mig, så vore de den dag i dag lika **döfva**, ty **ingen annan har någonsin kunnat hjälpa dem. Deras bekanta äro förvånade, ty ingen kan se**, att de hafva dessa små apparater i öronen.

I 28 år har herr P. O. Fransson, Box 22, Ishpeming, Mich. nu kunnat höra och han var döf från barndomen genom mässling.

I 18 år har fru Emma Ekström, 758 51st Str., Brooklyn, N. Y., hört bra och blef döf efter skarlakansfeber.

Herr B. Lindfelt, 332 Erie St., Toledo, Ohio, hör med trumhinnorna, sedan han erhöll dem för 10 år sedan.

Detta bevisar, att mina konstgjorda trumhinnor återställa hörseln och att de dessutom äro alldeles oskadliga.

Jag har nedsatt priset så att hvar och en, som lider af döfhet eller susning, kan försöka det enda medel som kan hjälpa. Skrif genast efter närmare förklaring.

L. MØRCH,
270 W. 131st Street,
New York.

FRITT.

Alla kristna borde läsa dessa pamfletter:

"Hvar äro de döda?" "Efter kriget — hvad?" "Det himmelska Jerusalem". "Glada kristna".

Förklarade enligt Skriften och sända fritt på begäran.

Eller vi vilja sända de fyra pamfletterna här ofvan och en specielt broschyr "Hvad säger Skriften om Helvetet?" (78 sidor) med postporto för 10c.

BIBLE STUDY CLUB.
59 Alloway Ave. Winnipeg.

Svenska Böcker

såsom **biblar**, testamenten, psalm- och sångböcker, **dagbetraktelser** och andra **uppbyggelseböcker** samt **läroböcker**, såsom A-B-C-böcker, **läseböcker**, katekeser och bibliska historien m. fl.

Beställningar mottagas från hvilken plats som hälst i Canada.

Genom att sända edra orders till oss, sparar ni express- eller postafgiften.

Canada Härold Bokhandel
282 STANLEY STREET,
(Hörnet af Logan Ave.)
WINNIPEG, MANITOBA.